

C?32/03. sz. ügy

I/S Fini H

kontra

Skatteministeriet

(a Højesteret [Dánia] által benyújtott el?zetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Hatodik HÉA-irányelv – Adóalanyi min?ség – Adólevonási jog – Felszámolás – Közvetlen és azonnali kapcsolat – A gazdasági tevékenység egészéhez kapcsolódó ügyletek”

F. G. Jacobs f?tanácsnok indítványa, az ismertetés napja: 2004. október 28.

A Bíróság ítélete (harmadik tanács), 2005. március 3.

Az ítélet összefoglalása

Adórendelkezések – Jogszabályok harmonizálása – Forgalmi adó – Közös hozzáadottértékadó-rendszer – A hatodik irányelv 4. cikke értelmében vett gazdasági tevékenységek – Adóalanyok – Fogalom – Kereskedelmi tevékenységét megszüntet?, de az ezen tevékenységhez korábban használt helyiséggel kapcsolatos bérleti díjak és költségek fizetését a bérlet felmondásának lehetetlensége miatt folytató személy – Belfoglaltság – Adólevonási jogban való részesülés – Feltételek

(77/388 tanácsi irányelv, 4. cikk, (1)–(3) bekezdés)

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 77/388 hatodik irányelv 4. cikkének (1)–(3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan személy, aki megszüntette kereskedelmi tevékenységét, de továbbra is fizeti az e tevékenységhez korábban használt helyiség bérleti díját és költségeit, mivel a bérleti szerz?dés felmondást kizáró kikötést tartalmaz, e cikk értelmében adóalanynak tekintend?, és jogosult az így kifizetett összegek utáni hozzáadottérték-adó levonására, azzal a feltétellel, hogy a teljesített kifizetések és a kereskedelmi tevékenység között közvetlen és azonnali kapcsolat áll fenn, valamint megállapításra kerül, hogy nem áll fenn csalárd vagy visszaélésre irányuló szándék.

Ugyanis egy személy által a tevékenységének felszámolása alatt továbbra is teljesített kifizetésekhez hasonló ügyleteket a hatodik irányelv 4. cikke szerinti gazdasági tevékenység részének kell tekinteni. Emellett közvetlen és azonnali kapcsolat áll fenn a tevékenység végzése és azon kötelezettség között, hogy a kereskedelmi tevékenység megsz?nése után is folytassák a bérleti díj és az egyéb költségek fizetését, amennyiben a bérleti szerz?dést a tevékenység végzéséhez szükséges helyiséggel való rendelkezés céljából kötötték, és ez utóbbit ténylegesen erre a célra használták. A fenti helyiséggel kapcsolatos bérleti díjak és költségek fizetésére irányuló kötelezettség id?tartama e tekintetben nem releváns, amennyiben ezen id?szak feltétlenül szükséges a felszámolási m?veletek befejezéséhez.

(vö. a 24., 26., 28–29., 35. pont és a rendelkezés rész)

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. március 3. (*)

„Hatodik HÉA-irányelv – Adóalanyi minőség – Adólevonási jog – Felszámolás – Közvetlen és azonnali kapcsolat – A gazdasági tevékenység egészéhez kapcsolódó ügyletek”

A C-32/03. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Højesteret (Dánia) a Bírósághoz 2003. január 28-án érkezett 2003. január 22-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **I/S Fini H**

és

a **Skatteministeriet**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský és U. Løhmus (előadó) bírák,

előtanácsnok: F. G. Jacobs,

hivatalvezető: H. von Holstein hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. szeptember 15-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az I/S Fini H képviselőjében S. Halling Overgaard és M. Krarup advokaterne,
- a Skatteministeriet képviselőjében P. Biering, meghatalmazotti minőségben,
- a dán kormány képviselőjében J. Molde és P. Biering, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közös Bizottság képviselőjében E. Traversa és T. Fich, meghatalmazotti minőségben,

a előtanácsnok indítványának a 2004. október 28-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

1 Az elztes döntéshozatal iránti kérelem tárgya az 1995. április 10-i 95/7/EK irányelvvel (HL L 102., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 274. o.) módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; a továbbiakban: hatodik irányelv) 4. cikke (1)–(3) bekezdésének értelmezése.

2 E kérelmet az I/S Fini H betéti társaság (továbbiakban: a Fini H) és a Skatteministeriet (Adó- és Illetékügyi Minisztérium) közötti jogvita keretében terjesztették el. Ez utóbbi követeli a társaságtól annak a negatív hozzáadottérték-adónak (továbbiakban: HÉA) a visszafizetését, amelyet az 1993. október 1-je és 1998. március 31-e közötti időszakban fizettek ki részére. A Skatteministeriet megtagadja továbbá az 1998. április 1-jétől 1998. szeptember 30-ig terjedő időszakra vonatkozó negatív HÉA-nak a Fini H számára történő kifizetését.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 Negyedik preambulumbekkezdése szerint a hatodik irányelv célja többek között az a közös forgalmiadó-rendszer semlegességének biztosítása.

4 A hatodik irányelv 4. cikke szerint:

„(1) »Adóalany«: az a személy, aki a (2) bekezdésben meghatározott bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

(2) Az (1) bekezdésben említett gazdasági tevékenység a termelő, a kereskedő, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenységét magában foglalja, beleértve a kitermelőipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint az egyéb szakmai tevékenységeket is. Gazdasági tevékenységnek minősül azon tevékenység is, amely bevétel elérése érdekében materiális vagy immateriális javak tartós hasznosítását foglalja magában.

(3) A tagállamok olyan személyeket is adóalanynak tekinthetnek, amelyek a (2) bekezdésben megnevezett ügyletek valamelyikét alkalmankénti jelleggel folytatják [...]

[...]”.

5 A hatodik irányelv 17. cikkének (2) bekezdése a következőképpen szól:

„Amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat adóköteles tevékenységéhez használta fel, az adóalany jogosult az általa fizetendő adóból levonni a következő összegeket:

a) az olyan termékek és szolgáltatások után fizetendő, illetve megfizetett hozzáadottérték-adó, amelyet részére egy másik adóalany szállított vagy fog szállítani, illetve teljesített vagy teljesíteni fog

[...]”.

A nemzeti szabályozás

6 A 2000. augusztus 16-ai 804. sz. rendelettel egységes szerkezetbe foglalt momsloven (a HÉA-ról szóló törvény, a továbbiakban: a HÉA-ról szóló törvény) 3. cikke a következőképpen szól:

„Adóalanyok azok a természetes vagy jogi személyek, amelyek önálló gazdasági tevékenységet végeznek.”

7 Az önálló gazdasági tevékenységhez felhasznált költségekhez kapcsolódó HÉA-levonási jogot a HÉA-ról szóló törvény 37. cikke szabályozza.

Az alapeljárás és az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdések

8 A Fini H 1989-ben létrejött betéti társaság, amelynek tevékenységi köre a vendéglátás volt. E tevékenység végzéséhez 1988. május 20-tól helyiségeket bérelt. A tízéves időtartamra kötött bérleti szerződést kizárólag 1998. szeptember 30-ai hatállyal lehetett felmondani.

9 A Fini H 1993 végén megszüntette vendéglátói tevékenységét, ezután a helyiségeket nem használták. A Fini H fel akarta mondani a szerződést, amit a bérbeadó ellenzett, tekintettel arra, hogy a szerződésben nincsen kikötve idő előtti felmondási jog. A Fini H nem talált senkit, akinek a bérleti jogát átadhatta volna, ezért a bérleti jogviszony csak a szerződésben kikötött lejáratkor szűnt meg.

10 1993 végétől 1998. szeptember 30-ig a Fini H annak ellenére szerepelt a HÉA-nyilvántartásban, hogy már nem végzett vendéglátói tevékenységet. Ezért továbbra is élt azzal a jogával, hogy levonja a szóban forgó bérlettel kapcsolatos költségek, azaz a bérleti díj, valamint a fűtési, villany- és telefonköltségek után általa elzetiesen megfizetett adót. Mivel az étterem már nem működött, és nem volt bevallandó elzetiesen fizetendő adó, mindez nettó kifizetéseket eredményezett a Fini H számára.

11 1998 szeptemberében a told-og skatteregionen (regionális adóhivatal, a továbbiakban: hivatal) követelte az általa a Fini H részére 1993 októbertől és 1998 márciusa között negatív HÉA-ként kifizetett összegek visszafizetését. Úgy határozott továbbá, hogy nem téríti vissza az 1998. április 1-jétől 1998. szeptember 30-ig terjedő időszakra vonatkozó, még ki nem fizetett HÉA-összegeket. A hivatal e tekintetben azzal érvelt, hogy a Fini H 1993. év harmadik negyedéve óta nem végez semmilyen HÉA-köteles tevékenységet.

12 Ezt az álláspontot a Landsskatteretten (adóügyi közigazgatási fűhatóság) megerősítette. Úgy vélte, hogy vendéglátói tevékenységének megszűnését követően a Fini H nem végzett a HÉA-ról szóló törvény 3. cikke értelmében vett gazdasági tevékenységet. A szóban forgó bérleti szerződés önmagában nem vonja magával a 3. cikk alapján történő hozzáadottértékadó-alanyként való kezelést. A Landsskatteretten hozzátette, hogy az a körülmény, hogy egy bizonyos időszakban a helyiségeket vendéglátói tevékenységben megnyilvánuló gazdasági célból használták, nem feltétlenül indokolja a Fini H-nak az említett 3. cikk értelmében vett HÉA-alanyiságát, miután e tevékenység megszűnt.

13 A Fini H ezek után keresetet nyújtott be a Landsskatteretten határozata ellen a Vestre Landsrethez (Dánia), amely 2001. augusztus 29-i ítéletével elutasította a keresetet. E bíróság megállapította, hogy az elzeteresen megfizetett adó levonásához való jog azt feltételezi, hogy az adóköteles költségek a HÉA-ról szóló törvény 3. cikke szerinti önálló gazdasági tevékenységhez kapcsolódnak. Megállapította ugyanis, hogy nem lehet a HÉA-ról szóló törvény 3. cikke szerinti önálló tevékenységhez kapcsolódó működési költségeknek tekinteni a Fini H vendéglátói tevékenységének megszűnése utáni, a szokásos felszámolási eljárás keretében nem indokolt bérlet- és költségkiadásokat.

14 A Fini H a Højesteret elött fellebbezett a Vestre Landsret ítélete ellen.

15 Ilyen körülmények között a Højesteret felfüggesztette az eljárást, és elzeteres döntéshozatal céljából a következó kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Olyan körülmények között, amikor az érdekelt eredetileg önálló gazdasági tevékenység keretében kötött bérleti szerződést, amely tevékenység azóta megszűnt, viszont a bérleti szerződés a felmondást kizáró kikötés miatt bizonyos ideig hatályban maradt, ám a tevékenység tényleges megszűnését követően nem végeztek tartós bevétel elérése érdekében a bérleten alapuló adóköteles tevékenységet, tekinthető-e úgy, hogy az érintett a hatodik HÉA-irányelv 4. cikke (1)–(3) bekezdésének értelmében vett önálló gazdasági tevékenységet végez?

2) Eltérő lenne-e az első kérdésre adott válasz akkor, ha az érdekelt a bérlet fennmaradó időtartama alatt, amelynek során azt nem mondhatta fel, ténylegesen megkísérelte a bérletet tartós bevétel elérése érdekében felhasználni, illetve a bérleti jogot átadni? E tekintetben van-e jelentősége annak, hogy a szerződést milyen hosszú ideig nem lehetett felmondani, illetve hogy ebből az időszakból még mennyi volt hátra?”

Az elzeteres döntéshozatalra elterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

16 Első kérdésével a kérdést elterjesztó bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a hatodik irányelv 4. cikkének (1)–(3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy adóalanynak kell tekinteni az olyan személyt, aki megszüntette gazdasági tevékenységét, de amiatt, hogy a bérleti szerződés felmondást kizáró kikötést tartalmaz, továbbra is fizeti az e tevékenység korábbi végzése céljából bérelt helyiség bérleti díját és egyéb terheit, és ebből következően levonhatja az így kifizetett összegeket terhelő HÉA-t.

17 A Fini H szerint adólevonási joga azon alapul, hogy a bérleti szerződést gazdasági tevékenység megkezdése, illetve végzése érdekében kötötte. Ha nem ismernék el HÉA-levonási jogát, neki kellene viselnie a kereskedelmi tevékenységhez felhasznált termékek és szolgáltatások után fizetett HÉA-t.

18 A dán kormány és az Európai Közösségek Bizottsága szerint, amennyiben az adóalany már nem végez gazdasági tevékenységet, nem gyakorolhatja adólevonási jogát a tevékenység megszűnésének időpontjától kezdve, vagy ésszerű, rövid tartamú, az említett időponttól számított határidő után. Az adóalany ugyanis nem rendelkezhet örökké a levonás jogával azért, mert korábban gazdasági tevékenységet fejtett ki.

19 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a hatodik irányelv 4. cikke (1) bekezdésének szövegében az adóalany fogalma a gazdasági tevékenység viszonylatában kerül meghatározásra. Az ilyen tevékenység léte indokolja ugyanis az adóalanyi minőséget, és az

adóalany számára a hatodik irányelv biztosítja az adólevonási jogot.

20 A 4. cikk a (2) bekezdésében ismerteti azt, hogy mit kell „gazdasági tevékenységen” érteni: e fogalom magában foglalja a termelőket, a kereskedőket, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenységét, beleértve a kitermelőipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint az egyéb szakmai tevékenységeket is. A rendelkezésben található „valamennyi tevékenység” kifejezés azt sugalmazza, hogy az érintett gazdasági tevékenység több, egymást követő tevékenységből is állhat.

21 Az ítélkezési gyakorlatból is adódik, hogy a gazdasági tevékenység fogalma a hatodik irányelv értelmében nem feltétlenül egyetlen, hanem több, egymást követő ügyletből is állhat (lásd különösen a 268/83. sz. Rompelman-ügyben 1985. február 14-én hozott ítélet [EBHT 1985., 655. o.] 22. pontját).

22 Az előkészítő tevékenységeket a hatodik irányelv értelmében vett gazdasági tevékenységeknek kell tekinteni. Ezért bárki, aki előkészítő tevékenységet végez, az irányelv 4. cikkének értelmében vett adóalanynak tekintendő, és adólevonási joggal rendelkezik (a fent hivatkozott Rompelman-ügyben hozott ítélet 23. pontja és a C-110/94. sz. INZO-ügyben 1996. február 29-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-857. o.] 18. pontja). E levonás összege megtartható akkor is, ha később a jövedelmezőségi tanulmány fényében úgy döntenek, hogy az operatív szakaszt nem kezdik meg, és a szóban forgó társaságot felszámolják, úgy, hogy a tervezett gazdasági tevékenység keretében nem folytattak adóköteles tevékenységet (az INZO-ügyben hozott ítélet 20. pontja).

23 Ami a vagyon átruházását illeti, a Bíróság megállapította, hogy amikor az adóalany már nem végez tevékenységet az e tevékenység végzéséhez nyújtott szolgáltatás felhasználását követően, e szolgáltatások költségét úgy kell tekinteni, mint amely a vállalkozás átruházását megelőző gazdasági tevékenység egészéhez kapcsolódott, és el kell ismerni az adóalany adólevonási jogát. Minden más értelmezés a vállalkozás tényleges megködtetése előtt és alatt felmerült szükségletek költségeinek, valamint az e megködtetés megszüntetése céljából végrehajtott kiadások közötti költségek önkényes megkülönböztetéshez vezetne (lásd a C-408/98. sz., Abbey National ügyben 2001. február 22-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-1361. o.] 35. pontját és a C-137/02. sz. Faxworld-ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5547. o.] 39. pontját).

24 Ugyanezen megfontolások megkövetelik azt, hogy a Fini H által a vendéglátói tevékenységének felszámolása alatt teljesített kifizetésekhez hasonló ügyleteket a hatodik irányelv 4. cikke szerinti gazdasági tevékenység részének kell tekinteni.

25 Ezt az értelmezést támasztja alá a levonások rendszere, amelyről a Bíróság többször is megállapította, hogy arra irányul, hogy a vállalkozót teljes egészében mentesítse a gazdasági tevékenységeinek keretében megfizetendő vagy megfizetett HÉA terhe alól. A közös HÉA-rendszer következképpen az összes gazdasági tevékenység adóterhét illetően biztosítja a tökéletes semlegességet – bármi legyen is e tevékenységek célja vagy eredménye –, feltéve, hogy az említett tevékenységek maguk is HÉA-kötelesek (lásd ebben a tekintetben a fent hivatkozott Rompelman-ügyben hozott ítélet 19. pontját, a C-37/95. sz., Ghent Coal Terminal ügyben 1998. január 15-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-1. o.] 15. pontját, a C-110/98–C-147/98. sz. Gabalfrisa és társai egyesített ügyekben 2000. március 21-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-1577. o.] 44. pontját, a C-98/98. sz., Midland Bank ügyben 2000. június 8-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-4177. o.] 19. pontját és a fent hivatkozott Abbey National ügyben hozott ítélet 24. pontját).

26 A korábbi konkrét tevékenység és a későbbi, adólevonási jogot megnyitó tevékenység vagy tevékenységek között azonban közvetlen és azonnali kapcsolatnak kell fennállnia ahhoz, hogy

elismerjék az adóalanynak a korábban befizetett HÉA levonásához való jogát, valamint hogy megállapíthassák e jog terjedelmét (a fent hivatkozott Midland Bank ügyben hozott ítélet 24. pontja).

27 Az alapeljárásban meg kell állapítani, hogy elvileg a vendéglátói tevékenységgel közvetlen és azonnali kapcsolatban állónak lehet tekinteni a Fini H azon kötelezettségét, hogy a bérleti szerződés felmondást kizáró kikötése alapján a vendéglátói tevékenység végzése céljából bérelt ingatlannal kapcsolatos bérleti díjakat és költségeket továbbra is köteles fizetni a szerződés eredetileg kikötött időtartama alatt.

28 Tekintve, hogy a Fini H abból a célból kötötte a bérleti szerződést, hogy a vendéglátói tevékenységéhez szükséges helyiséggel rendelkezzen, és hogy a helyiség ténylegesen ezt a tevékenységet szolgálta, el kell ismerni, hogy közvetlenül a tevékenység végzéséből adódik a társaság azon kötelezettsége, hogy e tevékenység megszüntetése után továbbra is fizesse a bérleti díjakat és költségeket.

29 Ilyen körülmények között a fenti helyiséggel kapcsolatos bérleti díjak és költségek fizetésére irányuló kötelezettség időtartama nem releváns a hatodik irányelv 4. cikkének (1) bekezdése szerinti gazdasági tevékenység megléte szempontjából, amennyiben ezen időszak feltétlenül szükséges a felszámolási műveletek befejezéséhez.

30 Ebből következik, hogy a korábban vendéglátói tevékenységhez használt helyiség bérleti díjának és költségeinek fizetésére vonatkozóan – amely fizetést a vendéglátó működtetésének elmaradása alatt, azaz 1993 októbere és 1998 szeptembere között teljesítettek – az adóalanynak ugyanolyan címen kell HÉA-levonási joggal rendelkeznie, mint a vendéglátói tevékenységének megkezdése és annak megszüntetése közötti időtartam alatt, mivel a helyiségek a bérlet teljes tartama alatt közvetlen és azonnali kapcsolatban álltak az adóalany gazdasági tevékenységével.

31 Az üzemeltetés felszámolása miatti HÉA-levonási jogot tehát el kell ismerni, azzal a feltétellel, hogy gyakorlása nem csalárd vagy visszaélészerű.

32 E tekintetben a Bíróság kimondta, hogy a jogalanyok a közösségi jogi normákat nem alkalmazhatják visszaélészerűen vagy csalárd módon (lásd különösen a C/367/96. sz., Kefalas és társai ügyben 1998. május 12-én hozott ítélet [EBHT 1998., I/2843. o.] 20. pontját és a C/373/97. sz. Diamantis-ügyben 2000. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2000., I/1705. o.] 33. pontját). Ez lenne a helyzet például akkor, ha a Fini H – miközben élne a vendéglátói tevékenység megszűnését követő időtartamra fizetett bérleti díjak és a kapcsolódó költségek utáni HÉA-levonási jogával – teljes mértékben magáncélra folytatná a korábban vendéglátásra használt helyiségek használatát.

33 Amennyiben az adóhatóság megállapítaná, hogy az adólevonási jogot csalárd módon vagy visszaélészerűen gyakorolták, visszaható hatállyal követelhetné a levont összegeket (lásd különösen a fent hivatkozott Rompelman-ügyben hozott ítélet 24. pontját, a fent hivatkozott INZO-ügyben hozott ítélet 24. pontját és a fent hivatkozott Gabalfrisa és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 46. pontját).

34 Mindenesetre a nemzeti bíróságra tartozik az adólevonási jogban való részesülés megtagadása abban az esetben, ha objektív elemek alapján megállapításra kerül, hogy e jogot csalárd módon és visszaélészerűen gyakorolják.

35 Következésképpen az első kérdésre adandó válasz az, hogy a hatodik irányelv 4. cikkének (1)–(3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan személy, aki megszüntette kereskedelmi tevékenységét, de továbbra is fizeti az e tevékenységhez korábban használt helyiség bérleti díját

és költségeit, mivel a bérleti szerződés felmondást kizáró kikötést tartalmaz, e cikk értelmében adóalanynak tekintendő, és jogosult az így kifizetett összegek utáni HÉA levonására, azzal a feltétellel, hogy a teljesített kifizetések és a kereskedelmi tevékenység között közvetlen és azonnali kapcsolat áll fenn, valamint megállapításra kerül, hogy nem áll fenn csalárd vagy visszaélésre irányuló szándék.

A második kérdés?

36 Az első kérdésre adott válasza tekintettel a második kérdés tárgytalanná vált, ezért megválaszolása nem szükséges.

A költségekről

37 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

Az 1995. április 10-i 95/7/EK irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 4. cikkének (1)-(3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan személy, aki megszüntette kereskedelmi tevékenységét, de továbbra is fizeti az e tevékenységhez korábban használt helyiség bérleti díját és költségeit, mivel a bérleti szerződés felmondást kizáró kikötést tartalmaz, e cikk értelmében adóalanynak tekintendő, és jogosult az így kifizetett összegek utáni HÉA levonására, azzal a feltétellel, hogy a teljesített kifizetések és a kereskedelmi tevékenység között közvetlen és azonnali kapcsolat áll fenn, valamint megállapításra kerül, hogy nem áll fenn csalárd vagy visszaélésre irányuló szándék.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: dán.